

Literatúra

sú známe v analogických ložiskových oblastiach vo svete. Ich vyhľadávaniu a presnejšej identifikácii už zistených minerálov budeme venovať pozornosť v ďalšej etape výskumov tak, aby sa mohol namodelovať proces formovania mineralizácie počas hydrotermálnej aktivity vývoja kaldeového komplexu Kremnických hôr.

- Böhmer, M. 1965: Paragenesis of Kremnica ore veins. Geol. zbor. 16, 1, 83–89.
 Maťo, L., Háber, M. a Kněsl, J. 1987: Výskyt Te minerálov v kremnickom rudnom rajóne. Mineralia slov., 19, 457–467.

ZO ŽIVOTA SGS

Pokračovanie zo s. 302

100 Ma). Možno tiež vyčleniť jeho čiastkové štádiá počiatočného riftingu (spodný lias), areálovej extenzie (toark – barém) s viacerými tenznými impulzmi a štádium predkompresnej termálnej a neskôr flexúrnej subsidencie (apt – cenoman). Kompresný režim (pravdepodobne turón) je charakterizovaný štruktúrnou paragenézou prvého alpínskeho deformačného štádia AD₁, transpresný režim (AD₂) trval od vrchnej kriedy do spodného miocénu a nakoniec transtenzný režim sa začal v strednom bádene a jeho slabé prejavy trvajú pravdepodobne dodnes.

M. Nemček: Štruktúrny výskum flyšových a bradlových sukcesii údolia rieky Vlárý v širokom okolí Nemšovej (Bratislava 9. 11. 1989)

V prednáške autor podal obraz o časovej súslednosti pohybov oblastí zachytenej mapovým listom 35–211 (Nemšová) v bradlových a flyšových sukcesiaciach. Na základe analýzy zrkadiel, vrás, prípadne stylolitov vyčleňuje prvú a druhú fázu s hlavnou kompresnou zložkou napätia v smere SZ–JV a SV–JZ, ktoré pôsobili v rozmedzí spodný karpát – paleocén. Obe mali násunový charakter, avšak prvá je doložená len niekoľkými indíciami.

Práca dokladá tretiu a štvrtú pohybovú periódu v popaleocénom období, ktorých hlavná kompresná zložka napätia mala smer SZ–JV a SV–JZ. Sú datované len na základe porovnaní so štruktúrnymi meraniami v susedných neogénnych sukcesiaciach. Tretia vytvorila násunovú stavbu pri pohybe k SZ, ktorá sa skomplikovala pri spätných pohyboch a následných horizontálnych posunoch. Účinkovala v spodnom miocéne. Štvrtá fáza, bádenská, postihla len niektoré lokality šikmými horizontálnymi posunmi.

J. Hók: Geológia a tektonika kryštalinika Hodruško-štiavnického hrastu (Bratislava 9. 11. 1989)

Kryštalinikum hodruško-štiavnického hrastu vystupuje z podložia neovulkanitov v Štiavnických vrchoch medzi Sklenými Teplicami, Vyhňami a Hodrušou. Najkompletnejší profil je odkrytý východne od Vyhni na južnom úpätí Zlatého vrchu. Nachádzajú sa tu kryštalické bridlice a kataklasticky postihnuté granitoidy známe ako vyhnianska drvená žula. Horniny hodruško-štiavnického hrastu sú najpravdepodobnejšie pokračovaním veprického kryštalinika.

Kryštalické bridlice predstavujú polymetamorfované horniny. Najspodnejším členom sú stromatitické a nebulitické migmatity. Vznikli kontaktnou metamorfózou spôsobenou intrúziou terciérneho granodioritu a sú vyvinuté v jeho bezprostrednom nadloží. Migmatity pozvoľne prechádzajú do diafторizovaných para-

rúl typu svorov až fylonitov. Najvrchnejším členom sú retrográdne metamorfované horniny typu zelených bridlic. Pôvodne mali tieto horniny charakter amfibolitov, resp. amfibolických rúl. Nad horninovým súborom kryštalických bridlic je v tektonickej pozícii vyhnianska drvená žula a mezozoické sekvencie.

Štruktúrnej analýze boli podrobené plochy foliácií a lineácií indikujúce pohyb horninového materiálu. Z výsledkov vyplýva, že vyhnianska drvená žula spolu s mezozoickými sekvenciami bola v alpínskej tektonicko-metamorfnej etape presunutá na komplex kryštalických bridlic v smere zo SV, resp. VSV na JZ, resp. ZJZ.

Smer presunu je netypický pre tektoniku Západných Karpát. Spomenuté vektory tektonického transportu sú však dnes známe aj z iných oblastí kryštalinika, ale aj mezozoika centrálnych Západných Karpát. Bude preto nanajvyš zaujímavé objasňovať tento fenomén.

V. Bezák: Súčasné problémy analýzy tektonického vývoja západnej časti Nízkych Tatier (Bratislava 9. 11. 1989)

Riešenie problematiky tektonického vývoja Nízkych Tatier súvisí so štúdiom celého kryštalinika tatroveporika. Z tohto dôvodu boli v prednáške zhrnuté najnovšie údaje o geologickej stavbe, petrológii, stratigrafii a geochronológii. Výsledky všetkých týchto vedných disciplín sú pre tektonickú analýzu v kryštaliniku rovnako dôležité ako výsledky štruktúrnej geológie a všetky musia byť posudzované komplexne, i keď v niektorých prípadoch sú medzi nimi určité protirečenia.

Rozoberala sa problematika migmatitov (hlavne ich zonálnosti vo vzťahu k plutónu), nepravidelného vývoja hybridnej (kontaktnej) zóny a tiež problém ich predalpínskej pozície. Táto otázka súvisí s určením sukcesie jednotlivých štruktúr, pretože dnešná stavba je výsledkom kombinácie hercýnskych a alpínskych tektonických procesov. Územie je rozbité na niekoľko blokov s odlišnou stavbou a rôznou geometriou štruktúr (štruktúry s vergenciou na S i na J, ploché štruktúry). Variabilita štruktúr je daná aj rôznou úrovňou zrezu jednotlivých segmentov, zapríčinenou najmladšími vertikálnymi pohybmi.

Pre tektonickú analýzu tohto územia sú ďalej významné najnovšie určenia hercýnskeho veku niektorých nízkoteplotných žíl so scheelitom a ich vzťah k najmladším fázam magmatizmu (leukogranity Kotlísk, pegmatity, aplity) a k nízkoteplotnej metamorfóze zaklinených útržkov metasedimentov spodného paleozoika. Oba fenomény sa vyskytujú v prostredí vysokometamorfovaných migmatitov a túto disproporciiu v P-T podmienkach by bolo možné vysvetliť aj „efektom soklu“ (odlišná reakcia starého fundamentu a jeho sedimentárneho obalu na hercýnske tektonicko-metamorfne procesy).